

J. P. DELANEY

A NEW YORK TIMES
THE GIRL BEFORE – A LÁNY A MÚLTBÓL
BESTSELLERÉNEK SZERZŐJÉTŐL

THE
PERFECT
WIFE

A person is walking away from the viewer on a long, narrow pier that extends into a body of water. The background features a range of mountains under a clear sky. The scene is brightly lit, suggesting a sunny day. The person's reflection is visible on the wet surface of the pier.

A TÖKÉLETES
FELESÉG

Dream
válogatás

**A tökéletes élet.
A tökéletes szerelem.
A tökéletes hazugság.**

**A sikeres The Girl Before – A lány a múltból
szerzőjének érekefeszítő lélektani thrillere.**

Abbie összezavarodva ébred, nem emlékszik rá, hogy kicsoda, vagy miként került ebbe a riasztó állapotba. Az ágya mellett ülő férfi, Tim azt állítja, hogy ő a férje, és mellesleg a technológia titánja, a Szilícium-völgy egyik legvakmerőbb cégének alapítója. Tim elmeséli Abbie-nek, hogy ő egy nagyon tehetséges művész, szenvedélyes szörföző, kisiuk odaadó anyja, és a tökéletes feleség. Azt mondja, hogy öt éve szörnyű baleset érte Abbie-t, ám egy világrengető találmánnyal visszahozták a halálból.

Abbie a tudomány csodája.

Ám ahogy Abbie összerakosgatja emlékeit a házasságról, kezd kételkedni férje indítékaiban és meséjében. Elhitheti-e Timnek, hogy nem akar elválni tőle soha többé? Igazából mi is történt öt éve?

A SZERZŐ KORÁBBI KÖNYVEINEK MÉLTATÁSA

The Girl Before – A lány a múltból

„Delaney virtuóz fölényvel csalja egyre mélyebbre az olvasót a veszedelmes fordulatok útvesztőjébe, ahol a kérdés: mi van akkor, ha nem kívülről várható a legnagyobb veszély, hanem a saját lelkünk sötét mélyéből?” **Goodreads**

Believe me – Játssz velem!

„Egy sötét, kísérteties thriller... Mesterien ábrázolja az érzelmek ellentmondásos természetét. Sosem lehet tudni, hogy mi várható.” **Daily Mail**

A SZERZŐRŐL

J. P. Delaney korábban más néven már több könyvet is publikált. A New York Times bestsellerszerzője, a The Girl Before – A lány a múltból és a Believe me – Játssz velem! írója.

„Egyszerűen lázba hozott J. P. Delaney új könyve! A tökéletes feleség. A tökéletes élet. A tökéletes szerelem. Es a tökéletes hazugság... Lebilincselő új lélektani thriller.”

Goodreads

„Abszolút briliáns! Egy mesével ötvözött, észbontóan fordulatos pszichothriller. Delaney provokáló kérdéseket tesz fel az önazonosságról, a lélekről, az emberség lényegéről. Döbbenetes!”

Amazon

„Ez a zseniális regény hibátlanul ötvözi a technológiát Frankenstein és Pandora meséjével, csipetnyi Stepfordi feleségekkel megfűszerezve. Az izgalmas cselekmény háttorzongató és megdöbbentő fináléja tökéletesen zárja le a The Perfect Wife – A tökéletes feleséget.”

Barnes&Noble

„Delaney, akinek delejes képessége van a feszültség szításához, mesterien szövi a cselekményt. Az ilyesfajta könyvre találták ki a „lehetetlen” szót. Abbie meséjében Delaney könyörtelen elemzés ad a nőgyűlöletről. Thriller nem létezhet szédítő fordulatok és kiszámíthatatlan megoldás nélkül, amit itt egyáltalán nem kell hiányolnunk.”

The Independent

Dream
válogatás

J. P. DELANEY

THE
PERFECT
WIFE

A TÖKÉLETES
FELESÉG

— részlet —

1.

Megint azt az álmod látod, amelyikben te és Tim Dzsaipurban vagytok a diválin, a fények ünnepén. Ahová csak nézel, minden ajtóban és ablakban lampionok és gyertyák, csillagszórók és égőfüzerek pompáznak. Az udvarok vibráló tűztavakká lettek, a bejáratoakat bonyolult mintákba idomított, színes rizstésztaival keretezik. Dobok és cintányérok pengnek és lüktetnek. A zűrjavartól és a zenebonától leigázva sodortatod magad a tömeggel egy piacon át, ahol mindenfelől édeségekkal tömött tálakat tukmálnának rád az árusok. Hirtelen ötlettől vezérelve megállsz egy pultnál, ahol egy asszony gyönyörű hindi mintákat fest bőrre, ecseteinek szantálillata a csillagszórók éles korditszagával és a piruló kesudió aromájával vegyül. Miközben gyors és ügyes mozdulatokkal fest rád, eltáncol mellettetek egy csoport fiatalember, akiknek arcukat kékre festették, izmos felsőtestük meztelen, aztán viszszajönnek, és csak neked táncolnak, halálosan komoly arccal. Befejezésül az asszony egy bindit fest pontosan a szemeid közé, és elmondja, hogy a piros pont jelzi házasság állapotodat: asszony vagy, minden titkok tudója.

– De én nem! – tiltakozol, és majdnem elrántod magadat, ugyanakkor félsz, hogy valamivel megsérted a helyiek érzékenységét, de aztán meghallod Tim nevetését, látod a dobozt, amelyet elővarázsol a zsebéből, és mielőtt fél térdre ereszkedne

a káosz és a ricsaj kellős közepén, te már tudod, hogy valóban meg fogja tenni. Túlárad a szíved a gesztustól.

– Abbie Cullen – kezdi –, mióta berobbantál az életembe, tudom, hogy összetartozunk.

Aztán felébredsz.

Mindened fáj. A szemed a legrosszabb, az éles fény beleég a koponyádba, az agyad lüktet nyakad merevségétől, az egész gerinced egy merő gyötirelem.

Gépek sípolnak és búgnak. Kórház? Balesetet szenvedtél? Mozgatni próbálsz a karodat. Merev – a könyököd is alig bírod hajlítani. Keservesen felemeled a kezéd, és megérinted az arcod.

Kötés borítja a nyakadat. Valamiféle balesetről lehet szó, de nem emlékszel rá. Előfordul az ilyen, mondod magadnak kábán. Az emberek úgy térnek magukhoz karambol után, hogy nem emlékeznek a becsapódásra, még arra sem, hogy autóban ültek. A lényeg, hogy élsz.

Tim is az autóban ült? Ő vezetett? Mi van Dannyvel?

A gondolatról, hogy Danny vagy Tim meghalhatott, majd nem felhördülsz, de nem bírsz. Ám a változás a sípoló gépezet hangjában riasztott egy ápolót. Szemmagasságban elhalad egy kórházi kék egyenruha és egy női derék. Állít valamin, de túlságosan fáj felnézni rá.

– Ébren van – mormolja.

– Hála istennek! – mondja Tim. Tehát él. És itt van, az ágyad mellett. Elönt a megkönnyebbülés.

Aztán megjelenik az arca, lenéz rád. Azt viseli, amit mindig: fekete farmert, sima sötét pólót, fehér baseballsapkát. De az arca sovány, a ráncok mélyebbek, mint amilyenek korábban láttad őket.

– Abbie – mondja. – *Abbie!* – A szeme könnyesen ragyog, ami megriaszt. Tim sosem sír.

– Hol vagyok? – A hangod érdes.

– Biztonságban vagy.

– Baleset történt? Dannyvel minden rendben?

– Danny jól van. Most pihenj! Később elmagyarázom.

– Megműtöttek?

– Majd később elmondom. Ígérem. Amikor már erősebb leszel.

– Máris erősebb vagyok. – Ez igaz: a fájdalom máris enyhül, a köd és a kábaság felszáll az agyadról.

– Hihetetlen! – mondja Tim, nem neked, hanem az ápolónőnek. – Döbbenetes! Ez ő!

– Álmodtam – mondod. – Arról, amikor megkérted a kezem. Olyan életszerű volt. – Rájössz, hogy ez az érzéstelenítő. Élénkebbé teszi a dolgokat. Mint az a sor abból a darabból. Mi is volt? Egy darabig szöknek előled a szavak, de aztán, szinte fájdalmas erőfeszítéssel, egy *katt*, és emlékszel:

*Sírok s megint álmodni vágyom.*¹

Tim szeme ismét könnybe lábad.

– Ne légy szomorú! – feleled. – Élek. Ez a lényeg, nem? Mindhárman élünk.

– Nem vagyok szomorú – mondja, és mosolyog a könnyein át. – Nagyon boldog vagyok. Az emberek sírnak a boldogságtól is.

Ezt persze tudtad. De még a kínokon és a fájdalomcsillapítókon át is megállapíthatod, hogy ezek nem most-már-nem-lesz-semmi-baj könnyek. Elveszítetted a lábadat? Próbálsz mozgatni a lábfejedet, és reagál – lassan, mereven – a takaró alatt. Hála istennek!

Tim elhatározásra jutott.

– Valamit meg kell magyaráznom, szerelmem – mondja, és megfogja a kezed. – Valami nagyon nehéz dolgot, de máris, azonnal tudnod kell. Az nem álom volt. Hanem feltöltés.

¹ Shakespeare: *A vihar*.

2.

Az első gondolatod az, hogy hallucinálsz – hogy nem Tim álombeli lánykérése a valótlan, hanem ez. Hogyan is lehetne ez a valóság? Ennek, amit most összehord – valamilyen műszaki halandzsa lélekállományokról és neuronhálókról –, egyszerűen semmi értelme.

– Nem értem. Azt mondod, hogy valami történt az agyammal?

Tim a fejét rázza.

– Azt mondom, hogy mesterséges vagy. Intelligens, tudatos... de szintetikus.

– De hát nekem semmi bajom! – erősködsz tanácstalanul.
– Nézd, hadd mondjak találmra három dolgot magamról! A nizzai saláta a kedvenc ételem. Tavaly hetekig dühöngtem, mert a kedvenc kasmírgyapjú kabátomat kirágták a molyok. Szinte minden nap eljárak úszni... – Elnémulsz. A hangod, amelynek tükröznie kellene a fokozódó rémületedet, károgó, tompa monotonitással – Stephen Hawking-hangban – jön ki a szádon.

– Azt a kabátot hat éve rágta meg a moly – mondja Tim.
– Bár azért megtartottam. Megtartottam minden holmidat.

Bámulsz rá, igyekszel felfogni mindent.

– Azt hiszem, nem jól csinálom. – Papírt húz elő a zsebéből. – Tessék, ezt itt a befektetőinknek írtam. Ez talán ségít.

GYAKRAN FELTETT KÉRDÉSEK

K: Mi az a kobot?

F: A *kobot* a „kedves robot” rövidítése. A prototípusokkal végzett kísérletek azt mutatják, hogy a kobot jelenléte enyhítheti a szeretett lény elvesztése felett érzett fájdalmunkat, vigaszt, társaságot és érzelmi támaszt nyújtva a gyászban.

K: Mi különbözteti meg a kobotokat a mesterséges intelligencia más formáitól?

F: A kobotokat speciálisan együttérzésre tervezték.

K: Minden kobot egyedi lesz?

F: Minden kobotot személyre szabnak, híven másolva a szeretett lény külsejét. Közösségi oldalak posztjait, üzeneteket és más dokumentumokat vonnak össze az egyedi sajátosságokat és a személyiséget tükröző „neuronállományba”.

Van több is, sokkal több, de nem bírsz összpontosítani. Hagyod, hogy kihulljon a kezedből a papír. Csak Tim képzelheti, hogy a konkrét kérdések és feleletek listája segíthet egy ilyen helyzetben.

– Ez a munkád – jut az eszedbe. – Mesterséges intelligenciával foglalkozol, de az ügyfélszolgálathoz... a csetbotokhoz van valami köze...

– Így van – vág a szavadba. – Az *volt* a munkám, de azóta öt év eltelt. Az emlékeid öt éve elavultak. Miután elveszítettelek *téged*, rájöttem, hogy a gyász a nagyobb szükséglet. Ennyi idő kellett, hogy felhózzalak ebbe az állapotba.

Nem fogható fel azonnal, amit mond. *Gyász*. Most értetted meg, mit próbál közölni veled.

– Azt mondod, hogy meghaltam. – Felbámulsz rá. – Azt mondod, hogy az igazi énem meghalt, mikor is? Öt éve. És valahogyan visszahoztál ilyennek.

Nem válaszol.

Vegyes érzelmeket érzel. Hitetlenséget, természetesen. Ugyanakkor iszonyatot is, ha a gyászára gondolsz, és hogy min mehetett át. Téged legalább megkíméltek ettől.

A kobotokat speciálisan együttérzésre tervezték...

És Danny? Öt teljes évet hagyta ki az életéből.

Danny gondolatára ismerős bánat önt el. Bánat, amit határozottan elnyomsz magadban. De mindezen érzéseket – a bánatot és az elnyomást – olyan normálisnak, olyan *természetesnek* érzed, hogy csakis a te saját egyéni érzéseid lehetnek.

Vagy mégsem?

– Tudok mozogni? – kérdezed, és megpróbálsz felülni.

– Igen, bár elsőre fárasztó lesz. Óvatosan...

Most megpróbáltad letenni a lábadat a padlóra. Kétféle csúsznak, gyengék, mint egy kisbabáé. Tim épp idejében kapott el.

– Előbb az egyik láb, aztán a másik – folytatja. – Felváltva helyezd át a testsúlyodat! Így már jobb. – Fogja a könyököd, hogy megtartsan, miközben a tükörhöz sétálsz.

Minden kobotot személyre szabnak, híven másolva a szeretett lény külsejét...

Az arc, amely visszabámul rád a kórházi kék hálóing válla fölött, a *te* arcod. Püffedt és véraláfutásos, és egy halvány vonal van az állad alatt, mint amilyen nyomot hagy azoknak a kalapoknak a szíja, amiket a katonák viselnek a díszszemléken. De akkor is vitathatatlanul *te* vagy. Nem egy tárgy.

– Nem hiszek neked – mondod hátborzongató nyugalommal, és eltölt a meggyőződés, hogy abból, amit Tim mond, semmi sem lehet igaz, és a férjed – a te lángeszű, imádó, bár kétségtelenül mániákus férjed – megtévelyodott. Mindig is túl keményen dolgozott, a végletekig hajtotta magát. Most végleg elborult az agya.

– Tudom, hogy sok ez így egyszerre – mondja gyengéden.

– De bebizonyítom neked. Figyelj!

A tarkódhoz nyúl, és a hajaddal babrál. Egy cuppanás, furcsa, hideg érzés, aztán a bőrod, az arcod – a *te* arcod – leválik, mint a bűváruha, és megmutatja maga alatt a kemény, fehér műanyag koponyát.

3.

Felfedezed, hogy nem tudsz sírni. Bármilyen nagy is az iszonyat, nem vagy képes igazi könnyeket ontani. Ezen még dolgoznak, mondja Tim.

Könnyek helyett csak bámulod szótlanul a förtelmet, amivé lettél. Bábu vagy, ütközésszesztekhez használt, kirakati próbababa. A fejed mögött kábelköteg lóg, mint egy groteszk lófarak.

Tim visszafeszíti az arcodra a gumit, és újra te vagy az. Ám annak a borzalmas, üres műanyagnak az emléke beleég a lelkedbe.

Már *ha* van egyáltalán lelked. A neuronhálóhoz képest, vagy minek is nevezte Tim.

A szád hangtalanul tátog a tükörben. Érzed, amint parányi motorok zümmögnek és húznak a bőröd alatt, az elszornyedés kifejezésébe rendezve az arcvonásaidat. Most, hogy alaposabban megnézed, rájössz, hogy ez az arc csak megközelíti a tiedet, és kissé életlen, mintha az egyik fényképedet nagyították volna fel a fejed méretére.

– Menjünk haza! – mondja Tim. – Otthon majd jobban érzed magad.

Otthon. Hol az az otthon? Nem emlékszel. Aztán – *katt* – a helyére kattan egy emlék. Dolores Street, San Francisco központjában.

– Nem költöztem el – teszi hozzá. – Ott akartam maradni, ahol éltél. Ahol olyan boldogok voltunk.

Zsibbadtan bólintasz. Úgy érzed, mintha köszönetet kellene mondanod neki. Foglyul estél egy lidércnyomásban, megbénultál a sokktól.

Tim karon fog, kivezet a szobából. Az ápolónő – már *ha* ápolónő volt – sehol. Ahogy fájó lassúsággal mész a folyosón, látsz más szobákat, és más ápoltakat is, ugyanolyan kék kórházi ingben, mint a tied. Egy öregasszony hályogos szemmel bámul rád. Egy gyermek, egy hosszú, barna, göndör hajú kislány utánad fordul, és figyel, ahogy elvonulsz. Van valami a mozdulatában – a kellesénél cseppet jobban elfordítja a fejét, akár egy bagoly –, ami szöveget üt a fejedbe. Aztán a következő szobában nem ember van, hanem egy kutya, egy boxer, és az is pontosan úgy figyel...

– Mind olyanok, mint én – jössz rá. – Mind... – Milyen szót is használt Tim? – *Kobotok*.

– Igen, kobotok, de nem olyanok, mint te. Te egyedülálló vagy, még itt is. – Körülnéz, kissé alamuszin, keze erősebben szorítja a könyöködöt, noszogat, hogy menj gyorsabban. Érzed, hogy van valami, amit még mindig nem mond el neked, és hogy talán nem lenne szabad így kiszöktetnie.

– Ez kórház?

– Nem. Ez a munkahelyem. A vállalatom. – A másik keze sürgetően nyomja a keresztcsontodat. – Gyere már! Vár ránk a kocsí.

Nem bírsz gyorsabban mozogni – olyan, mintha golyalábakon járnál, a térdedet alig bírod hajlítani. De mikor azt gondolod, hogy a *térded*, valamivel könnyebb lesz.

– Tim! – kiált mögöttetek egy türelmetlen hang. – Tim, várj!

Megfordulsz, odanézel, megkönnyebbülten, hogy lesz lehetőség pihenni. Egy ember siet utánatok, nagyjából annyi idő, mint Tim, csak zömökebb.

– Ne most, Mike! – mondja figyelmeztetően Tim.

Az ismeretlen megtorpan.

– Elviszed? Máris? Jó ötlet ez?

– Jobban érzi majd magát otthon.

A férfi szorongva kémlel. Nyakba akasztós belépőkártyája szerint ő DR. MIKE AUSTIN.

– Legalább a pszichológusaimnak meg kellene vizsgálniuk.

– Nincs semmi baja – mondja erélyesen Tim. Kinyit egy ajtót, ami egy osztatlan légterű, tágas irodának látszó helyiségbe vezet. Körülbelül negyven ember ül a hosszú, közös asztaloknál. Senki sem tesz úgy, mintha dolgozna. Mind téged bámulnak. Egyikük, egy ázsiai külsejű, fiatal nő, felemeli a kezét, és tétován tapsolni kezd. Tim fenyegetően mered rá, mire a nő sietve lesüti a szemét a képernyőre.

Tim egyenesen kiterel az irodából egy szűk előtérbe. A recepcióspult mögötti falon harsogó színű graffitit keretez egy mondatot: AZ IDEALIZMUS MINDÖSSZE HOSSZÚ TÁVÚ REALIZMUS! Ez valahonnan ismerős. Meg akarsz állni, hogy alaposabban megnézd, de Tim türelmetlenkedik.

Odakint még világosabb van. Felhördülsz, és eltakarod a szemed, miközben Tim odakormányoz a várakozó Prius taxihoz egy csiszolt acél cégtábla mellett. SCOTT ROBOTIKA, írták a táblára, a szókezdő S és R úgy kanyarodik, mint a végtelenség két jelképe, amelyeket fejre állítottak.

– A városba! – mondja Tim a sofőrnek, miközben te fáradtságosan próbálsz behajtogatni nehezen reagáló tagjaidat a hátsó ülésre. – Dolores Street.

Mihelyt mindketten bent vagytok, és a Prius elindul, Tim a kezédért nyúl.

– Olyan régóta vártam erre a napra, Abbie. Úgy örülök, hogy végre itt vagy, és hogy végre ismét együtt vagyunk.

Rajtakapod a sofórt, ahogy kíváncsian rád pillant a visszapillantó tükörben. Ahogy kiálltok a parkolóból, felnéz a cégtáblára, utána ismét rád, és derengeni kezd az arcán valami.

Megértés. Meg valami más is. Undor.

EGY

Először akkor hallottuk, hogy Tim be akar fogadni egy művészt hozzánk, amikor közölte Mike-kal a tervét. Ez jellemző volt Timre. Bennünket testületileg lehordhatott, hogy miért nem vagyunk együttműködőbbek és nyitottabbak a munkában, de ez az irányelv ordítóan nem illett *rá*. Mike az egyike volt azon keveseknek, akiket néha tényleg meghallgatott, mivel majdnem tíz éve együtt indították be a Scott Robotikát Tim garázsában. De ha Mike garázsában kezdenek, a cég akkor is Tim nevét viselte volna. Ez gyakorlatilag mindent elmondott, amit tudni kellett a kapcsolatukról.

Ami pedig a művészt illeti, Tim nem annyira beszélte meg a kérdést Mike-kal, mint inkább közölte vele. De az is jellemző volt Timre, hogy a bejelentését meg kellett előznie egy szenvedélyes és hangos tirádának arról, mennyire bután, rosszul és elcseszetten csináljuk jelenleg a dolgokat, holott csak azt tettük, amit ő hasonló hevességgel legutóbb elrendelt.

– Fel kell ébrednünk, Mike – mondta karistoló brit kiejtésével. – Kreatívabbnak kell lennünk. Nézd meg ezeket! – Itt egy karmozdulattal átfogott bennünket, akik a Scott Robotika nagytermében gürcöltünk. – És ne mondd már, hogy ezek ki fognak lépni a skatulyából! *Stimulálni* kell őket. *Izgatni* kell őket. Azt pedig nem érjük el ingyen bagellel és pilatesszel.

Tim egyszer azt nyilatkozta egy riporternek, hogy megsejteni, milyen lesz a jövő világ, aztán pedig várni, hogy bekövetkezzen a jóslat, olyan, mint örökre beragadni a dugóba. Nem egy türelmes ember, de többségünk számára ő közelíti meg a legjobban a lángészt.

– Ezért fogadunk fel egy művészt – tette hozzá. – A neve Abbie Cullen. Okos – technológiával dolgozik. *Izgat* engem. Adunk neki hat hónapot.

– Mire? – kérdezte Mike.

– Arra, amit szeret. Ez a lényeg. Művész, nem egy újabb munkaidőt kitöltő munkásdrón.

Ha meg is sértett valakit ez a fogalmazás – volt köztünk jó pár milliomos, a Szilícium-völgy legjelentősebb projektjeinek veteránjainak neveztük magunkat –, senki se mutatta, noha máris azon méléztünk, meddig jár még az ingyen bagel.

Mike bólintott.

– Pazar. Essünk neki!

Vártuk a *figyelem, emberek!*-kiáltást, ami általában felvezette Tim bejelentéseit, de nem jött. Tim már vissza is vonult az üvegfalú kalitkájába.

Sokan persze már gépeltük is be, ki-ki a választott keresőjébe (műszaki embernek Google-t vagy a Binget használni annyi, mintha a serfőzés nagymestere Budweisert inna), hogy *Abbie Cullen művész*, és rögtön meg is tudtuk róla a száraz tényeket. Nemrég kiállított az SXWS-ben, aztán a Burning Manen; délen született; huszonnégy éves, vörös hajú, magas, bombázó és szörfös; és hogy a weboldala csak annyit mond: „A jövőből alkotok műtárgyakat”.

Találtunk és megosztottunk egymással néhány videóklipet a munkáiról. *A Hét fátyol* az egymás felé fordított ventilátorok köre volt, amelynek örvényében vékony, színes selyemszalagok bukdácsolnak és pörögtek megállás nélkül. *A Föld, Szél, Tűz* lángoló forgószelel volt, amely a versengő léglökésekkel viaskodva szökdécselt labdaként egy gázegő tetején. A leglátványosabb volt a *Pixelek*: több tucat pingponglabda-féleség

rostélya, amely úgy lebegett, mintha légpárnán pihenne, de interakcióba is lépett a galéria látogatójával. A labdák néha vibráltak, mint egy csapat hal, máskor lustán lüktettek, mint a csónak sodorvize, vagy majdnem felismerhető formákká álltak össze: fejjé, kézzé, szívvé. Az egyik klipben egy látogató kislány tapsolt, mire a gömbök hirtelen a padlóra zuhantak, mielőtt bizalmatlanul visszakapaszkodtak volna a helyükre, úgy, ahogy a szűzgulya üszői odaóvakodnak a kirándulóhoz. Gyönyörűek, különösek és játékosak voltak, és bár nem hozták könnyen értelmezhető jelentést vagy üzenetet, volt céljuk, mert kifejeztek valamit, még akkor is, ha azt a valamit nem lehetett szavakba foglalni.

De mi közük volt hozzánk? Mi mérnökök, matematikusok, kódolók voltunk, intelligens próbababákat – *shopbotokat* – fejlesztettünk ki felsőkategóriás divatáruboltoknak. Ez volt Tim nagy ötlete, ami majdnem nyolcvanmillió dollár kezdőtőkét söpört be az utóbbi három évben. Mi szükségünk volt nekünk művészekre? Nem tudtuk, de rég megtanultuk, hogy ne firtassuk Tim döntéseit.

Látnok volt, csodagyerek, kizárólag neki köszönhattük, hogy ennél a társaságnál dolgozunk. Ami Gates volt a személyi számítógépben, Jobs az okostelefonban vagy Musk az elektromos autóban, az volt Tim Scott a mesterséges intelligenciában, vagy nagyon hamar azzá fog válni. Bálványoztuk és rettegtük, de még azok is tisztelték, akik nem győzték szuflával, és el kellett engedni őket. Ilyenekből pedig sok volt. A Scott Robotika nemcsak vállalkozásként indult, hanem küldetesként. A piac pionírjának szőnyegbombázása az emberiség jövőjének formálásáért indított háborúban, és Tim nem is elnök-vezérigazgató volt, sokkal inkább hadvezér egy frontális támadásban, a mi Nagy Sándorunk. Nyurga alakja, rocksztárhoz illő járomcsontja, idétlen vihogása nem leplezhette a vaskemény elszántságot, amelyet tőlünk is megkövetelt. Olyan magától értetődő volt a húszórás munkanap, hogy senki sem tette szóvá. A Stanford friss doktorisai, akik

közül Tim általában válogatta az alkalmazottait, nemhogy kiszákmányolva érezték volna magukat, szárnyakat kaptak az eszelős munkaerőkölcstől. Tim interjútechnikája legendás volt. Az embert betessékelték az irodába, ahol Tim az e-maileken dolgozta át magát, és a jelentkező türelmesen várta, hogy Tim – fel se nézve – azt mondja: „Kezdje!” Erre a végszóra ki kellett fejteni, hogy miért akarunk a társaságnak dolgozni. Ha ez megfelelt, következőnek jött a Buktató, ami olykor számtani volt: „Hány négyzetméter pizzát esznek meg évenként az Egyesült Államokban?”, gyakrabban filozófiai: „Mi a legrosszabb az emberiségben?”, vagy gyakorlati: „Miért kör alakú az aknatető?”, de a leggyakrabban a kódoláshoz volt köze. Például: „Hogyan programozna egy szintetikus politikust?” És nem volt elég az elméleti válasz. Tim elvárta, hogy fejből, sorról-sorra mondjunk el egy működő kódot, mellőzve tolat-papírt, pláne számítógépet. A jó szereplést egyetlen szóval jelezte, az e-mailekhez intézve, amelyeken Tim az interjú közben is dolgozott: „Pazar.” Ha azt mondta halkán: „Hát, ez gyenge”, nem jutott be az alany.

Ugyanakkor legendás türelmetlensége csak egy másik vetülete volt a karizmájának, annak a bizonyosága, hogy a küldetésnél kritikus az idő, és minden másodperc drága. Még pisilni is gyorsan szokott, ahogy azt az egyik munkatársa jelentette, aki egyszer a Tim mellett lévő piszoárnál állt. (A szóban forgó munkatárs azóta tart az összes közös vizeléstől.) Ennél is gyorsabb volt a beszéde: kurtán, szabatosan ontotta az utasításokat, alkalmanként káromkodásokkal megtűzdelve. A rangidős menedzserekre, vagy azokra, akik borzasztóan szerettek volna menedzserek lenni, gyakran ráragadt egy cseppnyi abból a pattogós londoni kiejtésből, ami annyira különbözik Észak-Kalifornia lagymatagon kérdő hangsúlyú hanghordozásától. Mintha Tim erőtér lett volna, amely elhajlítja a környezetét. Ha mélyen a szemünkbe nézett, és azt mondta: „Mumbaiba kell repülnöd ma este”, ujjongtunk,

mert esélyt kaptunk a bizonyításra. Ha azt mondta: „Átveszem a munkádat”, akkor porig voltunk sújtva.

Ez néha már átment kultuszba. Nem alaptalanul gúnyoltak bennünket a Szilícium-völgyben scottbotoknak. A küldetésen lehetett finomítani, de nem lehetett vitatni. A vezérnek lehettek gyengéi, de csalhatatlan volt. A jelmezes bulikon – Tim paradox módon *imádta* a jelmezes bulikat, ahol a többség a *Csillagok háborúja* vagy a *Mátrix* szereplőinek öltözött – Tim úgy jelent meg, mint a Napkirály, csatos cipellőkkel, térdig érő köpennyel, túlméretezett parókával és koronával bezárólag.

Háttére egy újabb fejezet volt a legendájában. Az ínséges gyermekkor, az iskolai terror, amely miatt tizenegy évesen lemorzsolódott, és átállt az önképzésre. A feltámadó érdeklődése a csetbotok iránt, épp akkor, amikor az emberek elkezdték használni az okostelefonokat a kereskedéshez. Otto, az ügyfélszolgálati robot megteremtése, aki robotszerű udvariaság és dühítő korlátoltság helyett gyakorlatias, okos, különc és menő volt, nem nélkülözve minden hasonlóságot Timmel, mint erre számos kommentátor rámutatott. Otto nem mindig írt helyesen, és keverte a nagybetűket. Válaszait megspékelte emotikonokkal és elmés célzásokkal a kocka kultúrára, például South Park-idézetekkel és sci-fi filmek poénjaival. Már egy találkozás meggyőzte az embert, hogy egy tizenéves varázslóval találkozott, aki csakis a hecc kedvéért megoldja a problémáját. Senki se csodálkozott, amikor a Google hatvanmillió dollárért vásárolta meg Ottót.

Aztán később, huszonhárom éves korában Tim otthagyta a Google-t, vitte magával Mike-ot is, és megalapította a Scott Robotikát. Első sikerük – amelyet az említett garázsban barkácsoltak – a Voyce volt, a segélyvonalas robot, amelyet következetesen magasabbra taksáltak az emberi központosoknál. Őt újabb sikerek követték. Timnek rögeszméje lett a gondolat, hogy az androidok interakcióinak életszerűnek kell lenniük. Az volt a mantrája, hogy: „Egy napon a billentyűzet és

az egér olyan ósdik lesznek, mint ma a lyukkártya és a flopi”, meg: „A jövőt nem változtatod meg a szabályok megváltoztatása nélkül!” A shopbotok vakmerő ugrást jelentettek. Soha, senki se próbálkozott még olyan mesterséges intelligenciával, amely közvetlenül a képernyő vagy a telefon közbeiktatása nélkül lépett interakcióba az emberekkel. Viszont a shopbot jó, sőt ragyogó üzleti érzékre vallott. A luxuskonfekció manökenjei máris dollártízezrekért kaphatók. Az eladók ugyancsak drágák, főleg ahhoz képest, hogy sokszor csak ácsorognak, és nem csinálnak semmit; olyan árusítókat betanítani, akiknek jó ízlése van, és részletesen ismerik a bolt árukészletét, sok időbe telik. A hármat egyesíteni igazán pofonegyszerű. Ez a piaci szegmens hódító után kiáltozik, és a Scott Robotika, a mi kis csapatunk lesz az első, aki betör oda.

Most pedig egy művészt kellett kerítenünk, aki segít. Persze ha tudtuk volna, ez hova vezet – ha valamelyik futurológus szakértőnk képes lett volna megjósolni, hogyan alakulnak majd a dolgok –, akkor talán lelohadt volna bennünk a lelkesedés. De még ha tudtuk volna, akkor is: mondhattunk volna valamit? Felettébb valószínűtlen. Ez nem az a vállalat volt, ahol megvitatták, merre tovább.

4.

Tim hallgat, amíg megyünk hazafelé. Sosem volt az a csevegős fajta, de ez most más. Egész kimerültnek látszik.

Eszedbe jut, hogy akkor volt ilyen, miután fontos tájékoztatót tartott a részvényeseknek. Miután hetekig élt az irodában, és vért izzadva dolgozott meg minden részletért, egyszerűen összeomlott; annyira lemerült, hogy beszélni is alig bírt.

Részredről visszasülyedsz a sokkos állapotba. A sofőr viszolgyása semmi az irtózathoz és az önutálatához képest, amit érzel.

– Te is ezt akartad volna – mondja végül Tim. – Kérlek, Abs, hidd el nekem! Tudom, hogy most furcsán érzed magadat, de majd hozzászoksz. Mindig a legbátrabb ember voltál, akit ismertem.

Bátor voltál? Emlékek hunyorognak a tudatod peremén. Szörfözöl egy nagy hullámon Linda Marnál. Hegesztesz egy műtárgyat, amely tüzes szikrákat köpköd védőszemüvedeg kék lencséire. De aztán nincsen semmi. Csak köd.

Elfordulsz, kinézel az ablakon, egy pillanatra elfog a borzongás, amikor véletlenül meglátod a tükörképedet. San Francisco egyszerre ismerős és új, mint egy idegen ország, ahova sok év után hazatérsz. Olyan száműzetés, amelyre még csak nem is emlékszel. Az épületek nagyjából ugyanazok. A részletek változtak meg: az emberek kezében az okostelefonok

nagyobbak lettek, nem kisebbek; elektromos kerékpárok száguldoznak mindenhol. A fehér Priusok jóformán kiszorították a sárga taxikat. A Mission negyedét még jobban felújították, kézműves kávézók zsúfolódnak minden sarkon.

Aztán a sofőr befordul, és hirtelen nem ismersz többé semmit. Az egyik pillanatban minden ismerős, a következőben eltakarja a köd.

– Miért nem emlékszem én erre? – kérdezed pánikba esve.

– Az emlékek létrehozása sok feldolgozási kapacitást igényel. Válogatnom kellett. A hézagok idővel maguktól feltöltődnek.

Szembejön egy szemeteskocsi, kereke alatt hangosan csikorog egy szétlapított pillepalack. Úgy döntesz, hogy ezt fogod tenni. Kivársz pár napot, aztán egy teherautó elé veted magadat. A halál bizonyosan kívánatosabb a létezés e visszataszító paródiájánál.

De miközben ezt elgondolod, máris kétségeid támadnak, hogy elég bátor lennél-e hozzá. És ha igen, akkor is lehet, hogy Tim technikusai egyszerűen felszednének, és megint összeszerelnének, mint Dingidungit?

Megint... Rájössz, hogy még mindig fogalmad sincs, mi történt veled.

– Hogy haltam meg? – hallod a hangodat.

Tim rád néz, az arca feszült.

– Erről majd beszélünk. Megígérem. De nem most. Egyelőre még túl sok lehet.

A Prius megáll egy távvezérelt kapunál. Mögötte felismered a házadat, egy csinos, fehér zsindeleyel burkolt kúriát. Noha San Francisco közepén csillagászatiak az árak, lakhatnál volna még drágább helyen is, ha akarsz. Tim vagyona még az informatikusok szintjén is óriási, de a rongyrazás sosem volt az ő műfaja. Vajon még mindig ugyanaz a kopott Volkswagen áll a garázsban?

– Isten hozott itthon! – mondja halkán.

A bejárat zárja akad, Timnek hosszasan kell bíbelődnie a nyitással. Valamilyen okból ismerős ez is, ahogy meggörnyedve, türelmesen babrál a zárral. Körülnézel, és meglátsz egy apró térfigyelő kamerát az ajtó fölött. Újabb feltöltés.

Belül a ház ismerős, ugyanakkor idegen, mintha olyan helyre látogatnál, ahol gyerekkorodban laktál.

– Körbevezetlek – mondja Tim megnyugtatóan. – Töltsük ki a hézagokat!

Első a konyha. Napfényes, kényelmes, ám a gáztűzhelyek profi szintűek. A magasban Mauviel serpenyők bongnak hal-kan, mint egy súlyos réz szélcsengő. Találomra kinyitasz egy faliszekrényt. Fűszereket látsz – nem örleményeket, egész fűszereket – akkurátusan felsorakoztatott üvegtárolókban, amelyeknek címkéjére a te kezed írta fel a neveket.

– Szeretsz főzni – magyarázza Tim.

Szeretsz? Töröd a fejed, hogy eszedbe jusson valami, amit te főztél, és nem sikerül, de aztán – *katt* – visszajön. Az a sok Instagram-kép, száz és száz. Még követőid is voltak, lelkesen másoltak mindent, amit csináltál.

Egy tálkára mutatsz a pulton, amelyben gömbölyű tárgyak vannak, olyan harsány színűek, hogy fáj tőlük a szemed.

– Mik azok?

– Ezek? – Tim elvesz egyet, és feléd nyújtja. – Narancsok. A szó értelmetlen.

– A narancs egy szín.

– Igen. Egy szín, amelyet egy gyümölcsről neveztek el. Mint a citrom. És a barack.

– De ez nem is narancsszín, ugye? – Kíváncsian forgatod, és alaposan megvizsgálod a gyümölcsöt. – Legalábbis nem olyan narancsszín, mint a répa. És a trópusi országokban zöld a narancs. – Hirtelen eszedbe jut valami. – Az én hajam is ilyen színű. Az emberek mégis azt mondják rá, hogy vörös. Vagy paprikavörös. Nem narancs.

– Igaz. De a paprika nem gyümölcs.

– Nem, az egy fűszer. Egykor az indulatos természethez társították. – *Katt.* Zavarodban elhallgatsz. – Ez most az eszembe jutott, vagy csak kitalálom?

– Egyik sem. – A mosoly elmossa Tim szeméből a kimerültséget. – Ennek a neve *gépi mélytanulás*. Te nem is voltál tudatában, amikor az agyad összehasonlította a példák millióit a felhőben, és előállt egy szabállyal a színekről és a gyümölcsökről. Az benne az örület, hogy még *én* se tudom, hogyan csináltad. Bekapcsolhatom a monitort, és láthatom a matematikáját, de ebből még nem következik, hogy meg is értem. Ilyenkor mondom az alkalmazottaimnak: az *M* az *MI*-ben már nem „mesterséget” jelent, hanem „megzabolázhatatlant”.

Abból, ahogy mondja, kiolvashatod, milyen mérhetetlenül büszke. *Te vagy az áttörés, te vagy a minden!*

Egy részed szeretne lubickolni az elismerésében. De nem bírsz. Csak annyit hallasz: *Te szörnyszülött.*

– Hogy szerethetsz így? – kérdezed kétségbeesetten.

Vad, csaknem haragos valami villan fel az arcán, de rögtön meg is szelídül.

– *Az igaz lelkek szerelmére vall, hogy nem inog, sőt, erősen megáll, hisz nemcsak vágy, mely változást akar, és kileng, mikor vonzerőt talál* – idézi. – Száztizenhatodik szonett, emlékszel? Az esküvőnkön olvastuk fel, négy soronként váltva egymást. A befejező rímpárt együtt ismételtük.

A fejedet rázod. Nem, erre sem emlékszel.

– Majd visszajön. – Vajon az emlékre céloz, vagy az érzésre? – Na, szóval, ez nem csak üres fecsegés volt kettőnk között. Te mindig páratlan voltál, Abbie. Pótolhatatlan. Tökéletes feleség. Tökéletes anya. Életem nagy szerelme. Mindenki ezt mondja, nem? De én komolyan is gondoltam. Miután elveszítettelek, sokan mondták, hogy tovább kellene lépnem, keresnem kellene valakit, akivel eltölthetem az életem. Ám én tudtam, hogy ez sosem lesz így, tehát megcsináltam helyette ezt. Jól tettem? Nem tudom. De meg kellett próbálnom. És

már az, hogy most hozzád beszélhetek, csak ez a néhány perc, hogy láthatlak *itt*, a házunkban, hallom, ahogy beszélsz – ez megérte a sokéves fáradozást. Szeretlek, Abs. Szeretni foglak mindig, örökké, ahogy megfogadtuk egymásnak az esküvőnk napján.

Elhallgat, vár.

Most azt kellene mondanod: *én is szeretlek*. Mert *valóban* szereted, hát persze, de még mennyire. Ám még mindig túlságosan fáj, túlságosan sokkol ez az egész. Ebben a pillanatban szerelmet vallani Timnek annyi lenne, mintha azt mondanám: *Igen, így van jól. Helyesen cselekedtél, férjem. Örülök, hogy átalakítottál ezzé a torz, undorító plasztikcsomóvá. Érdemes volt, mert itt lehetek veled.*

Én is szeretem és imádom tekegyelmedet, jobban, mint az életemet.

– Folytatjuk? – kérdezi egy perc múlva, miután hallgatásba burkolóztál.

5.

Mutatja az utat az emeletre. A korlátba kell kapaszkodnod, a lábad óvatosan dobban minden fokon.

– Ez mind a tied volt – mondja, mikor elhaladtok egy plafontól padlóig érő, hatalmas könyvespolc előtt. – Szeretted a könyveket, emlékszel? És az Danny szobája.

A szoba, amelyet mutat, az első, amely a galériáról nyílik, de nem nagyon hasonlít gyerekszobára. Nincsenek függönyök, sem szőnyeg, sem képregények vagy képek. Semmiféle játék. Az ágyat nem számítva egy kis tévéből és egy DVD-tartóból áll a berendezés. Mindenki másnak spártai lenne, de egy Dannyhez hasonló gyerek számára megnyugtató. Vagy legalábbis kisebb stressz.

– Hogy van? – kérdezed.

– Halad. Persze lassan, de... – Tim nem fejezi be a mondatot.

– Megismer majd?

Tim a fejét rázza.

– Kétlem. Sajnálom.

Beléd hasít a szomorúság. Pedig egy normális gyerek is elfelejtheti az anyját öt év alatt. Hát még egy olyan, mint Danny.

Dannynek gyermekkori dezintegratív betegsége, más néven Heller-szindrómája van. Ez olyan ritka, hogy a legtöbb

gyermekgyógyász még nem is találkozott vele, tehát inkább azt mondják vállveregető modorban, hogy négyévesek sosem zuhannak bele pár iszonytató hétre az autizmus legmélyebb bugyrába. Nem esnek vissza oda, hogy csak visításokból, nyögésekből és tévéműsorok szövegroncsaiból összetákolt a beszédük onnan, hogy már egész mondatokat voltak képesek kimondani. Nem kezdenek szőnyegre vizelni, vécécésészből inni. Nem tépik a hajukat ok nélkül, nem harapják véresre a karjukat.

Ha egy gyermek meghal, a világ elismeri, hogy ez tragédia. A szülők gyászolnak, de megvan az esélye, hogy egy napon enyhül a gyász. Ám a Heller-szindróma elrabolja a gyermeked, és kicseréli egy idegenre, egy nyálfolyós, megtört zombira, aki beköltözik a csemete testébe. Bizonyos értelemben ez rosszabb a halálnál, mert szeretni fogod ezt a gyönyörű idegent, miközben siratod az elveszített, drága kicsi embert.

– Hol van most? – kérdezed.

– Egy kiváló speciális iskolában a város túlsó végén. Sian, aki ott volt segédtanár, amíg nem alkalmaztam bentlakó dadusnak, viszi-hozza minden nap, tanítás után leül vele, és csinálják a terápiás programot. Nincs közel, de az egész államban ez a legjobb hely a Dannyhez hasonló srácoknak.

Arra gondolsz, hogy milyen sokat *kihagyta*. Danny iskolába jár. Egy olyan iskolába, amelynek létezéséről nem is tudtál.

Tim benyit egy másik ajtón.

– Ez pedig a hálószobánk.

Belépsz. Tágas szoba, amelyen az egyik falon egy festmény, önarckép uralkodik. A megfestett nő hanyag kontyba csavartan viseli a feje búbján vörös hajának számtalan rasztás varkocsát. Bal fülét, amelyet a néző felé fordít, három jókora szegecs üti át. Csíkos ingének alján elmázolt színfoltok éktelenkednek, mintha munka közben egyszerűen a ruhájába törölte volna az ecseteit. Vidámnak látszik: derűlátó, napsugaras egyéniség. A nyakára tetovált, bonyolult kelta minta eltűnik a gallér alatt, majd előbújik az ingujj alól.

Letekintesz testszínű gumikarodra.

– Nem tetoválhatunk – magyarázza Tim. – Tönkretenné a bőr anyagát. – A képre mutat. – Azt leszámítva egész pontos, ugye?

Ezt úgy érti, hogy te vagy a festmény pontos másolata, és nem fordítva. Szkennenliük kellett a képet a megépítésedhez.

Valóban te vagy az a nő a képen? Valahogy túlságosan higgadtnak, túlságosan *flegmának* látszik. Túlságosan magabiztos is. A szignót nézed, a lendületes krikszkrakszot a bal alsó sarokban. *Abbie Cullen*.

– Általában nem dolgoztál olajjal – teszi hozzá Tim. – Ez a nászajándékod volt nekem. Hónapokig készült.

– Hűha... Te mit adtál *nekem*?

– A tengerparti házat – feleli tárgyilagosan. – Én építettem neked, meglepetésül. Van odakint egy nagy garázs, az volt a fő műtermed, kellett a terveidhez a tér. – Beszéd közben benyit egy másik ajtón, épp átellenben a hálóval. – De ha a városban tartózkodtunk, itt dolgoztál. Itt festetted azt az önarcképet.

Ennek a kis szobának a padlódeszkája festéktől szeplős. Egy kecskelábú asztalon beszáradt ecsetek állnak csupokban. A tubusokba belekeményedett az akril. Egy ezüsttoll is van, saját tartón. Odamész, felveszed. Az oldalára azt írták:
ABBIE. MINDIG ÉS ÖRÖKKÉ. TIM.

– Gondolom, a tinta mostanra kiszáradt belőle – mondja. – Majd hozok. Jobb is, ha elkezdem összeírni.

Zsibbadtan húzogatód a kórházi inget, mert még mindig az van rajtad.

– Szeretnék átöltözni.

– Persze. A ruháid a szekrényben vannak.

Megmutatja a gardróbot, amely a hálószobából nyílik. A ruhák kedvesek: bohémak, sikkesek, lezserek, gyönyörű anyagokból, ragyogó, merész színekben. Megnézed a címkéket. Stella McCartney, Marc Jacobs, Céline. Ezek szerint jó ízlésed volt. És jó költségvetésed, hála Timnek.

Valami könnyűt választasz, egy bő, indiai stílusú ruhát.

– Én akkor nem is zavarlak – mondja tapintatosan Tim, és kilép a gardróból.

Pillantásod kerüli a tükröt, miközben ledobod a kórházi inget, de utána csak bele kell nézned, és akaratlanul arra gondolsz, hogy évek óta nem volt ilyen feszes a tested, azóta nem, hogy megszülted Dannyt.

Csakhogy ez nem test. Ezeket a tagokat technikusok szerelték össze, a bőrdet festőkamrában dukkózták rád. Derékon alul egyszerű simaságban folytatódsz, olyan üresen és semlegesen, mint egy játék baba. Borzongva bújsz bele a ruhába.

Váratlan robaj hangzik letről, felpattan a bejárati ajtó. Lábdobogás követi a lépcsőn.

– Danny, ne szaladj! – mondja egy női hang.

– Nem szaladj! – motyogja egy hangocska. – Szaladás! – A futó lábak nem lassítanak.

Danny. Amikor megperdülsz, egy villanásra láthatod sötét haját, mélyen ülő szemét, angyalarcát, ahogy dübörög a lépcsőfordulón, és eláraszt az anyai szeretet. Hogy megnőtt! Hát persze, hiszen majdnem kilenc. A fél életét kihagyta.

Utánamész a szobájába. Már kihalászott egy sor játék mozdonyt az ágya alól.

– Állít sorba. Állít sorrrrrba! – motyogja lázasan, ahogy szétválogatja, majd nagyságrendbe állítja őket, pontosan a szegélyléc mellett.

– Danny? – szólítod. Nem reagál.

– Danny, *nézés!* – utasít mögüled határozottan a női hang. Danny ekkor felnéz, tekintete üresen siklik át rajtad. Semmi sincs benne, semmi sem jelzi, hogy azonosítana benned egy személyt, pláne az anyját.

– Jó nézés. Nagyszerű teljesítmény! – A nő megkerül, és leguggol Danny mellé. Húsz-egynéhány éves, szőke és barátságos, lófarokba köti a haját. – Nagy pacsit, Danny!

– Sian, ő... – kezdi Tim.

– Tudom, hogy mi – vág közbe Sian, és még Dannynél is üresebb tekintettel néz rád. – Nagy pacsit, Danny!

Danny fel se néz a mozdonyairól, csak a levegőbe löki a kezét. Sian elmozdítja a tenyerét, hogy összeérjen Dannyével.

– Jó nézés, jó pacsizás! – mondja biztatóan. – De most viszsza fogunk menni, és szépen jövünk fel a lépcsőn. Utána kapsz plusz időt Thomasszal! – Nyújtja a kezét. Amikor Danny nem reagál, Sian rászól: – Állj fel, és fogd meg a kezemet, Danny!

Ő kelletlenül feláll, és megfogja Sian kezét.

– Jól van! Jó felállás! – dicséri Sian, majd elvezeti.

– Nagyon jó terapeuta – mondja Tim, amikor ők már nem hallhatják. – Amikor felvettem hozzánk, Dannyt kizárólag az evéssel és a mozdonyokkal lehetett megszólaltatni. Ma már egy tucatnyi interakciónk van naponta.

– Óriási – mondod, habár belülről még mindig sajogsz. – Olyan büszke vagyok mindkettőtökre.

Ezt mondod, noha jól emlékszel, hogy fellelkesültetek, amikor felfedeztétek az ABA módszert, amellyel nemcsak tanítani lehet az autista gyerekeket, de egyes tanulmányok szerint még meg is gyógyulnak tőle, vagy legalábbis nem lesznek megkülönböztethetők más gyerekektől. Ha akkor tudtad volna, hogy Dannynek még öt év múlva is nehezeére esik a szemkontaktus, lett volna energiád folytatni?

Félretolod a gondolatot. Hát persze, hogy lett volna. Minden keservesen kicsikart nyereség is jobb a semminél.

Sarkában Siannal Danny ismét feldübörög a lépcsőn, ezúttal lassabban. Amikor a szobájához ér, Sian elővarázsol egy kék mozdonyt.

– Jó járás, Danny. Itt van Thomas.

– Itt van Thomas – visszhangozza Danny. Lezöttyen a padlóra, besorolja a mozdonyt a többiek közé, aztán minden átmenet nélkül rád villantja nyugtalan szemét.

– Mo – mondja. – Mo-mo. – Nevet.

– Csak nem úgy nevezett, hogy *mami*? – kérded ámulva. Tim már sír az örömtől. Te is sírnál, ha képes lennél rá.

KETTŐ

Abbie Cullen csak két héttel Tim bejelentése után jelent meg. Arra tippeltünk, hogy vagy határidős munkát kell leadnia, vagy talán meggondolta magát, és mégsem akar velünk dolgozni. Sokáig nem volt látogatónk – a támogatóinknak mániája volt a titkolózás, és az irodánkat az olcsósága miatt választották, nem pedig azért, mert alkalmas lett volna társas életre. Tehát, ha úgy fogalmazunk, hogy Abbie bevonulása látványos volt, az valószínűleg többet mond életünk szürkeségéről és kicsinyességéről, mint róla.

Még mielőtt Tim elkurjantotta volna magát – „Figyelem, emberek!” –, a többség már kiszúrta a recepción, és akik nem vették észre, azoknak is feltűnt, hogyan lohol Tim az üdvözlésére. Először is: magas volt, legalább száznyolcvan centi, és testhezálló, szakadt farmert viselt. A térdig érő gavallérsarkú csizma, meg a fején feltornyozott rozsdaszínű varkocsok tekerce még magasabbnak mutatta. Fekete tetoválás – valaki szerint hawaii minta, vagy talán maori vagy kelta – futott le nyaktól a bal karján. De minket az hökkentett meg a legjobban, hogy milyen fiatal. A mi szakmánkban, ahol húsz-egynéhány évesen veterán lehet az ember, olyan szokatlanul üdének és ártatlannak látszott, ami tisztán mutatta, hogy nem közénk való.

– Hé, mindenki! Ő itt Abbie Cullen, az első rezidens művészünk – mondta Tim, ahogy bekísérte az osztatlan terű irodába. – A munkássága döbbenetes, úgyhogy nézzetek utána a neten! Hat hónapig lesz nálunk, bizonyos témákban fog dolgozni.

– Miféle témákban? – kérdezte valaki.

Abbie válaszolt neki:

– Azt még nem döntöttem el. Remélem, többet megismerhetek abból, amit csináltok. – Déliesen elnyújtotta a szavakat, és a mosolya felragyogtatta a szobát.

Nem tudom, készarva kapcsolta-e be valamelyikünk az egyik shopbotunkat, de az épp ezt a pillanatot választotta, hogy megközelítse Abbie-t.

– Helló, hogy van? – kérdezte derűsen. – Ez a blézer, amit viselek, csodásan állna magán. – Szükségtelen mondanom, hogy nem viselt semmiféle blézert; ez csak olyan üzleti fűzős duma volt, amelyet belekódoltunk a prototípusba. – Mit szólna hozzá, ha körülnéznénk együtt a boltban, és kiválasztanék pár dolgot, amiket felpróbálhatna? Az ön mérete, ha jól látom, nyolcas?

– Vevő vagyok rá – nevetett Abbie, és noha ez nem volt különösebben vicces, valamilyen okból mind együtt nevetünk vele. Olyan volt, mintha a gyermekünk mondott volna valamilyen édes oktondiságot egy látogató Fontos Személynek.

Tim is nevetett, azzal a fejhangú, fiús vihogással, ami az egyik kockás jellegzetessége volt.

– Abbie a K-hármasban lesz – mondta. Ez az egyik tanács-termünk volt. Ám Abbie leállította.

– Jobb szeretnék itt egy asztalt, hogy ráérezzek, mi is zajlik nálatok. Ha neked is oké.

– Ahogy óhajtod. – Tim vállat vont. – Emberek, adjatok meg Abbie-nek minden segítséget! És tanuljatok tőle! Bontsátok szét agyilag! Fejtsétek vissza a kreativitását! Ne feledjétek,

azért van itt, hogy nektek legyen hasznatok belőle, és nem fordítva!

Ez így utólag belegondolva nem volt a legbarátságosabb istenhozott. De hát Tim már csak ilyen volt.

6.

Három hétbe kerül, jósolja Tim. Három hét, hogy alkalmazkodj ehhez az új valóságához.

Nem szokása légből kapott dolgokat mondani; ez is kőkemény adatokon alapul. Az 1950-es években egy Maxwell Maltz nevű plasztikai sebész feljegyezte, mennyi ideig tartott az arckonstrukción átesett pácienseknek, hogy hozzászokjanak a műtétjük eredményéhez. Következtetéseit megjelentette egy *Pszichokibernetika* című könyvben, ami Tim szakmájának egyik bibliája.

Tim tehát azt tervezi, hogy három hétre otthon marad, és segít neked az alkalmazkodásban. A legegyszerűbb dolgokkal kezdi: tárgyakat hoz be neked az udvarról – egy különös formájú kavicsot, egy levelet, egy madárszárnyat –, vagy cikkeket olvas fel újságokból. Öröme ragadós, ha rájön, hogy az agyad kihagyott valamit – például a narancsokat –, és akkor taníthat téged.

Mintha gyerek lennél, megszabja, mennyi időt tölthetsz a neten, és megrostálja, milyen oldalakat nézhetsz meg. Meggyőződése, hogy a túl sok információ több lehet annál, amit új agyad kezelni tud. *Menj, menj, menj, szólt a madár: az emberek túl sok valóságot nem bírnak el.* Valamikor tudtad, ki írta, de már nem. Minden emléked eltörött, arra emlékszel, amit Tim beletett az ébredésed előtt a feltöltésekbe.

Azután – *katt!* – csak úgy eljön hozzád a felhőből. T. S. Eliot.

Ugyanezen okból Tim továbbra sem akar beszélni a halálozód körülményeiről. Még azzal a rövid célzással közelíti meg a legjobban, hogy *a baleset*, de utána úgy elhallgat, mint egy csuka. Magyarázata szerint még egy ember sem volt abban a helyzetben, hogy emlékezhesen saját megsemmisülésére. Elviselhetetlenül fájdalmas lehetne. Sőt, észbontó.

Bár gyanúd szerint nem kizárólag a te érdekedben kerüli a témát. Nyilvánvalóan neki is nagyon fájna újraélni azt az időszakot. Tim pedig sose volt az a típus, aki a múlt vereségein rágódott. Most, hogy visszakapott, inkább úgy viselkedik, mintha a közbeeső évek sosem történtek volna meg.

Megpróbálok elképzelni, min mehetett át, milyen lehetett számára ez az utolsó öt év. Rájössz, hogy bizonyos szempontból neked még könnyű dolgod is volt. Te csak egyszerűen meghaltál, de ő megszenvedte. Látod arca mély barázdáiban, gyérülő hajában, gyorskajákkal felszedett kis potrohában, amely elődudorodik a maratoni futóhoz illő, régi alakból, annak a szörnyű gyásznak és magánynak a nyomaiból, amely éjjel-nappal hajszolta, hogy megteremtsen téged. Már célzott arra, hogy többször állt az idegösszeomlás küszöbén a túl sok munkától, veszekedett a részvényeseivel, alkalmazottak hagyták ott. Az első kobotok siralmas kontármunkák voltak, egymillió dolláros kísérletek, semmi eredménnyel. De ő nem volt hajlandó feladni, és körülbelül az ötödik-hatodik kísérletnél kezdett beindulni a dolog.

– De *téged* nem akartalak megcsinálni addig, amíg meg nem tanultam a technológiát. Azt nem bírtam volna elviselni, ha úgy jössz vissza, mint egy silány béta.

– Akkor mi vagyok én? Prototípus?

A fejét rázza.

– Annál sokkal több. Kvantumugrás. Paradigmaváltás. És ami a legfontosabb: a feleségem.

Néha csak ül, és bámul, a tekintete habzsol téged. Mintha nem bírná elhinni, hogy tényleg megcsinálta. Mintha nagyobb sikert ért volna el annál, amit lehetségesnek tartott. Aztán te rámosolyogsz, és ő mintha felocsúdna a révületből.

– Hé! Bocs, bébi. Csak olyan jó visszakapni téged.

– *Jó* visszajönni – mondod te.

Lassan, fokozatosan majdnem sikerül is elhinned.

7.

Felfedezed, hogy Tim megpróbálta a minimumra csökkenteni a különbségeket a régi tested és e között a test között. A melled emelkedik-süllyed, pontosan úgy, mintha lélegeznél. Dideregsz, ha hideg van, és ha meleg van, le kell venned egy réteg ruhát. Hunyorogsz, sóhajtasz, összevonod a szemöldököd, olyan módon, amit nem mindig tudsz irányítani. Éjszaka elvonulsz az egyik vendégszobába, hogy ne zavarod Timet, és alszol; vagyis inkább átváltasz csökkentett üzemmódba, amikor újratöltöd az elemeidet, és újabb emlékeket töltesz be. Ezek a legjobb órák. Néha az álmaid összehasonlíthatatlanul gazdagabbak az ébredező világnál.

Az egyik ilyen időszakban eszedbe jut a nap, amikor megkérte a kezedet. Elutaztatok keletre a Tádzs Mahalhoz, ahol csillagászati összeget fizetett ki egy privát idegenvezetésért, tömegnyomor nélkül. Egész úton a kába eufória ködében dőltél hozzá a légkondicionált Mercedes hátsó ülésén, lopott pillantásokat vetve az ujjadon csillogó óriási gyémántra.

Később az idegenvezetőök elmagyarázta, hogy a palotát tulajdonképpen síremléknek építtette a mogul a kedvenc felesége, Mumtaz Mahal számára.

– Ha előbb halok meg, elvárok minimum egy palotát – közölted mímelt komorsággal.

– Nem engedem, hogy előbb halj meg! – Még a feltöltésből is kihallatszik a tántoríthatatlan meggyőződés.

A negyedik napon festékeket hoznak.

– Remélem, jók lesznek – mondja, miközben kicsomagolja őket. – Nagyon kényes voltál a márkákra.

Az voltál? Erre sem emlékszel.

– Biztos, hogy jók lesznek.

De mit fess? Nem vágysz semmiféle alkotásra. Ám Timnek láthatólag olyan fontos, hogy nekiveselkedsz.

A narancsok mellett döntesz. Legyen csendélet. Felviszed a tálat az emeletre, és beállítod a műtermedbe.

Négy órával később majdnem kész vagy. Odaviszed megmutatni Timnek.

– Hihetetlen! – mondja biztatóan. – Látod? Megőrizted minden tehetségedet.

Kétkedve nézed a vásznat. Neked úgy tűnik, hogy amit megőriztél, az technika, nem tehetség. A festményed olyan szabatos és személytelen, mint egy fotográfia.

Ám Tim ujjong. Rábeszél, hogy szignáld a képet. *Abbie Cullen-Scott*. A lendületes, magabiztos aláírás olyannak látszik, mint a tied. De akkor is hamisítvány, akárki akármit mond. Számítógépes másolat. Akárcsak a többi részed.

Következőnek tornaszereket rendel. Nem a kalóriaégetéshez – súlyodat örökre fixálták 70 kilóban –, hanem hogy a mozgásod természetesebb legyen. Még egy Wii is van. Először nehéz, többször is elesel a *Dance Party* legalacsonyabb fokozatán, de minden ismétléstől ügyesedsz.

Úgy fonod be a hajadat, ahogy az emeleti önarcképen látad. Még sminkkel is kísérletezel. Korábban alig használtad, de ez az új arc aktívabb hozzáállást igényel. Arra gondolsz, milyen jó, hogy művész vagy: fokozatosan kitalálsz, miként

puhíthatod fényekkel és árnyékokkal ezt az üres gumiarcot addig, amíg majdnem olyan lesz, mintha élne.

Tim javaslatára megpróbálkozol a jógával. Meglepetésedre ismered az összes pózt, még a legnehezebbeket is, a galambot, a pávát, a Tittibhászanát. Tim csendes büszkeséggel figyel. Rájössz, hogy a testedet olyan tökéletesre építették, mint egy versenyautót: neked csak meg kell tanulnod, hogyan kormányozd.

Harmadik ajándéka egy olimpiai méretű trambulin. Miközben figyeled a szállítókat, ahogy összeszerelik a pázsiton, váratlanul eszedbe jut az egyik első randevútok: Tim elvitt a House of Air nevű, fedett trambulinparkba a Golden Gate közelében. Akkor jöttél rá, hogy Tim nemcsak kíméletlenül megszállott bír lenni, de vicces is.

Utána végimentetek az Öböl-ösvényen Fort Pointig, ahol leültetek, és egymás kezét fogva néztétek az óceánt.

– Elmehetnénk ismét a Golden Gate-parkba – mondod, mert váratlan nosztalgia fog el azok után az idők után. – Jó volt az a randevú.

Tim habozik.

– Jó ötlet, de most még ne.

– Miért ne?

– Pillanatnyilag bonyolult lenne eljárogatni.

Értetlenül nézel rá.

– Úgy érted, nem hagyhatom el a házat?

– Nemsokára megetheted – mondja sietve. – Mindössze arról van szó, hogy... fel kell készítenünk téged.

Miután a szállítók végeztek, Tim lerúgja a cipőjét, és felkapaszkodik a trambulinra.

– Kész vagy? – kérdezi, és nyújtja a kezét.

Óvatosan felmászol. Először nehéz. Tim szorosan fog, és gyengéden rugózik veled, hogy lendületbe jöjj.

– Ez az! – bátorít. – Kezdesz ráérezni az ízére! – Úgy csinál, mintha a NASA-nál számolna vissza, a rugózásokra időzítve.

– *T mínusz tizenkettő és tovább... nyolc, hét, hat, öt... Főhaj-
tómű bekapcsol! Felszállás!*

Mikor azt mondja, *felszállás*, rugózik még egyet befejezésül, ezúttal erősebben. Érzed, ahogy a térded behajlik, egykettő-három, aztán hirtelen a helyére ugrik minden, és te felemelkedsz. Tim elengedi a kezedet, és te szárnyalsz, magasabbra és magasabbra minden rugózással, varkocsaid lobognak, lábad ollózik, mindketten nevettek és kiabáltak, mikor együtt ugrotok, képtelen formákat rajzolva a levegőbe.

Mióta hazahozott, először érzed azt az örömet, ami elválaszthatatlan a szerelemtől; a boldogságot, amely kizárólag abból fakad, ha egy bizonyos emberrel vagy boldog, azzal az emberrel, akiben megbízol, hogy az élete árán is megvédi a boldogságodat. *Szeretlek*, gondolod elragadtatva. *Tim, szeretlek!* És noha csak az ujjongás és a gyönyör vad sikítása jön ki a szádon, látod a fülig érő vigyorán, hogy megérti a gondolataidat.